ROMÂNIA PENTRU HRISTOS

Romania for Christ

Aprilie - Iunie 2017

Buletin de informare, încurajare la misiune și sprijin pastoral
P.O. Box 2329, Pleasant Hill, California 94523

Hristos a Înviat !

Vă dorim bucurii sfinte tuturor la sărbătoarea Învierii Domnului Isus Hristos. Salutarea noastră, luată din Sfintele Scripturi, proclamată de îngeri, trăită de apostoli, și transmisă din strămoși, *„Hristos a Înviat!”*, să fie strigătul de biruință și în viața noastră.

și Propolis

În afară de miere și ceară albinele colectează un produs foarte ciudat (propolisul). De culoare maronie sau puțin roșcat, fară atracție la privire, o substanță cleioasă, care se prinde usor de mâini și se spală greu. La prima vedere e de nedorit. Albinele îl folosesc ca un liant cu care se astupă toate fisurile sau orificiile nedorite din stup. Cu toate aparențele negative, cărțile (specialiștii) spun că ar conține șapte antibiotice. Pentru mine a fost greu să cred în calitățile lui miraculoase dar am constatat că atunci când îl colectez mâinile mele se vindecă mai repede. Un alt lucru ciudat, ori de câte ori îl colectez și îl las lângă mine, albinele vin și cu micile lor mandibule îl ciupesc și îl duc înapoi în stup. El nu e hrană, nu e ceară, și nu am văzut cum îl folosesc. Totuși îl vor la ele.

În Vechiul Testament avem dovezi foarte interesante în Geneza 4:11. Israeliții aveau ceva care era demn de a onora un domnitor. Nu știm ce era, dar știm din Scriptură că alina dureri (nu vindeca). Când Samaritenul milostiv a găsit pe cel căzut între tâlhari avea cu el ceva ca să îi aline durerile (Luca 10:34). Adevărații oameni a lui Dumnezeu poartă în ei ceva care nu vindecă dar alină durerile. Noi cei ce ne numim creștini purtăm cu noi ceva care îi face pe oamenii lumii acestia să simtă alinare, și de câte ori sunt căzuți în deznădejde fără speranță, noi le datorăm ceva. Noi suntem aceia care purtăm responsabilitatea să avem la indemână leac alinător pentru cei răniți de vrăjmașul. Odată am întrebat pe un om necunoscut și necredincios despre directorul lui, cum e el? Cum reacționiază și dacă aș putea să stau de vorbă cu el. Răspunsul lui a fost o nuia pe care Domnul mi-a dat-o mie. El mi-a spus, e un om să-l pui pe rană și ori cu ce problemă te confrunți încearcă să te ajute folosindu-și timpul și relațiile. Am tăcut și am înțeles ce leac alinător ar trebui să fiu eu.

Samariteanul și-a dus pacientul la un han. E casa mea un han? E casa ta un han? Ai leac alinător pentru rănile sufletului omenesc? Ești în comunicare directă cu medicul cel bun? Ești gata să fii pus pe rană? Te ascultă medicul când îl inviți la hanul tău. La Golgota nu s-a produs leac alinător. La Golgota pe cruce s-a vărsat sânge vindecător. Cei ce-L cunosc pe Medicul cel bun, și pe care și El îi cunoaște, au acces la puterea care vindecă. Mă simt vinovat pentru mulți oameni căzuți pe care nu i-am adus la Medicul cel Bun, Tăcerea mea a însemnat moartea lor.

La cruce mai picură sânge nevinovat, mai este salvare. Sub masă mai cad fărâmituri din Pâinea

Urmare în pagina 8

ROMÂNIA PENTRU HRISTOS
P.O. Box 2329, Pleasant Hill, California 94523
„Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său!” (Luca 10:2)

Pentru Mântuirea celor Păcătoși

La Paști, acum aproape două mii de ani, Dumnezeu în Hristos Domnul a săvârșit cea mai măreață, cea mai binecuvântată și cea mai fericitoare lucrare pentru timp și eternitate: mântuirea păcătoșilor. Ea a costat nespus de scump, dar astfel planul lui Dumnezeu, s-a realizat. Totuși milioane și milioane de păcătoși încă nu au această mântuire. De ce?

În ziua Învierii seara, când Domnul Isus S-a arătat ucenicilor, le-a zis: *„Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi”* (Ioan 20:21). El a fost trimis să săvârșească mântuirea noastră, iar ucenicii Săi au fost trimiși să vestească păcătoșilor mântuirea. Ei au fost ascultători, au plecat. Deși au întâmpinat mari greutăți, au fost vânați, și milioane dintre ei au fost martirizați, totuși în primul veac Evanghelia a ajuns de la Ierusalim până în India, Etiopia, Antiohia, Atena, Dobrogea, Roma, Cirena, Cartagina, Africa de Nord, și chiar până în insulele Britanice. Pe la anul 200, Tertulian scria guvernatorului că o zecime din populația Cartaginei era creștină. O, unde e azi acea râvnă pentru mântuirea păcătoșilor?

Azi avem catedrale, coruri, fanfare, orchestre, avem un bisericism, dar păcătoșii sunt robi ai Satanei, duși spre infern. Avem păstori care folosesc un predicatorism spre a distra pe sărmanii păcătoși spre iad. Este lăsată la o parte Jertfa Domnului pentru mântuirea păcătoșilor. Ei strigă biruința Celui Răstignit spre a înveseli pe unii care au forma religiei, dar care niciodată n-au acceptat să se lepede de sine, ca firea lor să fie răstignită, și nu sunt părtași jertfei Lui, nu au mântuirea sufletului, nu sunt ucenicii Lui și nu pot ajuta pe alții să fie mântuiți.

Există o mântuire mare și totuși păcătoșii nu sunt mântuiți, căci n-o cunosc. De ce? Fiindcă ucenicii Domnului nu ascultă de Domnul lor.

Doresc și mă rog ca Duhul Domnului să aprindă pe toți cei mântuiți spre a căuta să salveze din valurile de păcătoșenie multe suflete până nu e prea târziu. Bisericile să devină dinamice în privința aceasta, ca în primul veac. Iată câteva motive de ce trebuie să salvăm pe alții:

1. Fiindcă Dumnezeu ne cere

„Dumnezeu... voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului” (1 Tim. 2:3). Lui Ezechiel, Domnul i-a spus: *„Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască. Intoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea!* (Ez. 33:7,11). Ai spus tu aceasta altora? Îl asculți tu pe Domnul ?

2. Fiindcă e o poruncă a Domnului

El, Cel Înviat, a primit toată puterea în cer și pe pământ și a zis ucenicilor Săi: *„Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit!”* (Matei 28:19,20). Noi ne ducem la alții sau stăm în clădirea bisericii și așteptăm să vină ei la noi?

Afară lumea piere în păcate și noi ne închidem în clădiri. E necesar să trecem la viața de ascultare.

3. Fiindcă Duhul Sfânt la Rusalii a fost dat pentru această slujire.

Ei erau în casă, dar au ieșit afară îndată, căci mulțimile au alergat să vadă ce s-a întâmplat. Ei le-au mărturisit mântuirea. Chiar înzestrarea cu darul vorbirii în alte limbi înțelese a fost dat spre a face de cunoscut celor prezenți mântuirea lui Dumnezeu, *„fiecare îi auzea vorbind în limba lui”* (Fapt. 2:6). Convertirea celor de la Rusalii nu s-a făcut în Templu, nu în casă, ci afară. O, de am da voie Duhului Sfânt să ne scoată afară!

4. Primii ucenici au făcut lucrarea de aducere a altora la Hristos Domnul

„Andrei a găsit pe fratele său Simon… și l-a adus la Isus.” (Ioan 1:41,42). Tu ai adus pe cineva la Domnul? Filip a găsit pe Natanael și 1-a adus la Domnul Isus (Ioan 1:45,46). Despre credincioșii de la început citim în Fapte 5:42: *„Și în fiecare zi, în Templu și acasă, nu încetau să învețe pe oameni, și să vestească Evanghelia Domnului Isus Hristos”*. Despre unii credincioși de azi nu se poate spune așa. O, Doamne, ai milă de noi!

5. Biserica Domnului Isus peste veacuri a făcut lucrul acesta.

După martirajul lui Ștefan la Ierusalim și prigoana deslănțuită de Saul din Tars, toți ucenicii Domnului, afară de apostoli, au plecat din Ierusalim. Dar *„cei ce se împrăștiaseră, mergeau din loc în loc, și propovăduiau Evanghelia”* (Fapte 8:4). *„Câțiva oameni din Cipru și din Cirena, care au venit la Antiohia, au vorbit și grecilor și le-au propovăduit Evanghelia Domnului Isus”* (Fapte 11:20,21). Același lucru îl constatăm la Filipi (Filipeni 1 :4-5), la Colose (Coloseni l:6), la Efes (Fapte 19:8-10), și peste tot. De-a lungul istoriei, găsim că adevărații ucenici ai Domnului, cu suferințe, bătăi, cu mari jertfe, au căutat mântuirea păcătoșilor. Când Cornea, Crișan, Vărșăndan, Brumar, Igna, Șuveț, Vanci, Vicaș, Slev, Drăgilă, Negrei, Baban, Hodoroabă, Motrescu, Tărniceru s-au pocăit de păcatele lor și au primit harul mântuirii, ei au spus și altora vestea buna a mântuirii. Așa a ajuns Evanghelia până la noi. Biserica a fost agresivă, toți cei mântuiți au căutat să smulgă din robia păcatelor și a Satanei suflete scumpe, care să primească mântuirea lui Dumnezeu. Făceau aceasta nu numai în localitatea lor, ci își puneau Biblia în traistă și mergeau prin comunele vecine să spună cum Dumnezeu, în dragostea Sa, le-a iertat păcatele și le-a schimbat viața. Și oamenii aprinși de Duhul Sfânt, au aprins pe alții cu dragoste pentru Dumnezeu.

Azi avem libertate, ne bucurăm de mijloace de transport, avem toate posibilitățile să facem lucrarea de salvare a păcătoșilor, dar nu ne mișcăm. Stăm comozi și ne desfătăm în bisericile noastre. Avem servicii frumoase de închinăciune, ne rugăm și vrem ca Domnul să ne asculte pe noi, nu noi să-L ascultăm pe El. Marea trimitere am lăsat-o pe umerii altora. Suntem neascultători. Facem prea puțin lucrarea de salvare a sufletelor pierdute; deși suntem în pantofi frumoși, nu avem picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii. Dar vom răspunde fiecare în parte, căci va fi o zi a socotelilor. Și grea va fi această răspundere! E vremea să ne pocăim fiecare de această neascultare și să smulgem din foc pe cât mai mulți. Doamne, ajută-ne prin Duhul Sfânt întru această măreață lucrare!

Pitt Popovici

Gândul care era în Hristos

Filipeni 2: 5

Apostolul Pavel întoarce privirile bisericii din Filipi de la lucrurile care se petreceau atunci în biserică și le arată lucrurile esențiale pe care Duhul Sfânt le dorea să fie adânc înrădăcinate în fiecare dintre ei și desigur că El le vrea să fie în aceeași măsură, înrădăcinate în fiecare dintre noi.

Să aveţi în voi gândul acesta, care era şi în Hristos Isus (Filipeni 2: 5). Gândul smereniei a fost imprimat pe chipul Domnului Isus:

I. S-a smerit: A luat un chip de rob.

„El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuşi n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu ci S-a dezbrăcat pe sine însuşi şi a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor” (Filip. 2:6-7).

Cuvintele omului nu pot descrie suficient de adânc, nota smereniei Domnului Isus atunci când este vorba de fiecare treaptă a smereniei Lui și, deși le înțelegem, putem declara cu toată tăria, că nu le pricepem în toată însemnătatea lor. Dezbrăcarea Lui de Slavă ca să se îmbrace în chip de om este un lucru suficient de mare ca să ne facă să vedem cât de mult este în stare să se coboare dragostea lui Dumnezeu la noi cei din groapa pieirii și din fundul mocirlei, smerenie pecetluită cu ascultarea pâna la moarte și încă moarte de cruce.

Lucrul acesta îl înțelegem atât cât putem să-l înțelegem cu mintea noastră limitată dar cu siguranță că este o lovitură de moarte pentru firea noastră pământească (sau așa ar trebui să fie) și un lucru la care Duhul Sfânt ne îndeamnă ca acest gând al smereniei să fie în noi, pentru ca Dumnezeu să ne poată folosi potrivit cu scopul pe care El ÎL are cu fiecare dintre mădularele trupului bisericii. Exemplul smereniei Domnului Isus, care s-a smerit și a luat chip de rob ca să ne poată salva pe noi, este cu siguranță unul din lucrurile despre care vorbește Duhul Sfânt prin apostolul Pavel când scrie „să aveți în voi gândul acesta” și este baza utilității în lucrarea lui Dumnezeu în locul în care El ne-a așezat ca să slujim.

Domnul poate să folosească pe cei smeriți. Cuvântul de ordine pentru noi este: Să avem în noi gândul acesta.

II. S-a smerit: S-a născut sărac (într-o iesle)

„... L-a culcat într-o iesle, pentru că în casa de poposire nu era loc pentru ei”.

Smerenia Domnului Isus care s-a născut într-o iesle nu este doar un subiect pe care îl scoatem în evidență doar cu ocazia sărbătorii Nașterii Mântuitorului. A vrut Dumnezeu să ne arate că pentru El nu sunt importante lucrurile care ni se

par nouă că sunt importante? Cu siguranță că putem răspunde „Da”.

Mântuitorul s-a născut înt-un loc ca acesta (nu în palat mare, nu ca bogat...) tocmai ca să poată să fie la îndemână, ca să poată fi găsit de cei umili așa cum au fost păstorii care L-au aflat chiar în iesle. În smerenia Domnului Isus care s-a născut într-o isle, este oare și un mesaj pentru noi? Dorește Domnul Isus prin acest act de smerenie fară precedent, să ne transmită și nouă, copiilor Lui din veacul al douăzeci-și-unulea, un mesaj care să ne îndemne la smerenie? Vrea El oare să ne spună că este mult mai important scopul pentru care trăim decât este locul unde trăim sau greutățile vieții cu care suntem confruntați?

In anul 1990 am făcut prima călătorie în România și Dumnezeu ne-a ajutat să vedem anumite nevoi dar și anumite lucrări pe care frații care aveau inima pentru lucrarea misionară deja le făceau chiar din vremea comuniștilor. Spre surprinderea familiei noastre am găsit un frate în vârstă, fratele Țet Gheorghe, care în vremea prigoanei comuniste a cumpărat o casuță în Oltenia, la Mărășești, cu gândul ca să poată să fie acolo în mijlocul unei zone aride din toate punctele de vedere, numai ca să poată să fie folosită de Dumnezeu în răspândirea Evangheliei. Venea de undeva din Ardeal dar a înțeles mai mult decât alții că nu e important locul unde trăiește ci mai degrabă e important scopul pentru care trăieste. Fratele Haralambie Ploscariu și feciorii dânsului erau foarte fericiți și mulțumitori lui Dumnezeu pentru fratele Țet, care era de mare folos în lucrarea de răspândire a Evangheliei.

Duhul Sfânt ne aduce aminte „să aveți în voi gândul acesta!” — gândul smereniei Domnui Isus.

III. S-a smerit: A trăit sărac

„Isus i-a răspuns: "Vulpile au vizuini, şi păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-Şi odihni capul." (Luca 9:58).

Versetul acesta este unul din versetele de bază pentru cei chemați să ducă mesajul Evangheliei pe câmpul de misiune. Exemplul de smerenie și în această privință pe care Domnul Isus L-a lăsat pentru urmașii Lui a fost de mare preț pentru mulți misionari din secolele trecute.

Williams Carey a plecat misionar în India la sfârșitul secolului al optsprezecelea și Hudson Taylor acum două secole a mers misionar în China fără să știe ce îl aștepta acolo. Ei au lăsat în urmă Anglia pentru două țări în care sărăcia era la ea acasă. Ei sunt doar două exemple din mulțimea celor ce au plecat din dragoste pentru Dumnezeu și desigur din dragoste pentru sufletele pierdute în păcat. N-au dat înapoi în ciuda lipsurilor și greutăților de toate felurile și exemplul lor a demonstrat nu numai că au înțeles chemarea de a duce Evanghelia la marginile pământului dar că au înțeles și greutățile slujbei și au fost gata să plătească prețul săraciei și lipsurilor de orice fel.

În cartea fratelui Pitt, „Lumini Peste Veacuri” sunt amintiți un olar și un

tâmplar dintre frații moravieni care au auzit de viața grea a sclavilor de pe plantațiile de trestie de zahăr din insulele St. Thomas, pe la anul 1735. Au plecat voluntari ca și misionari pe aceste insule, dar pentru că li s-a refuzat intrarea pe insule, ei s-au vândut ca sclavi, numai ca să poată să fie acolo cu ei și să le vestească Evanghelia. Ei s-au făcut săraci și s-au smerit după exemplul Domnului lor. Desigur că lucrarea lor nu are echivalent pentru vremurile noastre, dar smerenia Domnului Isus ne este de mare folos și nouă celor ce vrem să ascultăm de îndemnul Cuvântului: *„Să aveți în voi gândul acesta care era și în Hristos Isus”*.

Exemplul de smerenie al Domnului Isus e foarte inspirativ și pentru misionarii pe care *România For Christ* îi susține în România și în Moldova de dincolo de Prut, chiar dacă nu se ridică la vremurile de glorie ale lucrării misionare din secolele trecute. Din dragoste pentru cei pierduți, mulți au ales să meargă în locuri sărace și chiar periculoase unde trăiesc de la o zi la alta, numai să poată să le vestească Evanghelia. Multora din ei li s-au oferit slujbe bine plătite și în siguranță, dar ei au refuzat și au ales să trăiască modest și în ascultare de Dumnezeu.

Avem o familie care slujește de mai bine de cinsprezece ani în Transnistria, acolo unde sunt armatele de ocupație și în fiecare zi sunt în pericol pentru viața lor și a copiilor lor. Li s-a oferit să vină în America, li s-au oferit slujbe și condiții deosebite de viață, dar au ales să rămână acolo ca și misionari.

Avem un frate în Oltenia căruia i s-a oferit un salariul mare în Europa de vest, dar a ales să slujească în zone seci din Oltenia, mulțumindu-se cu puținul pe care îl are la îndemână.

Exemplele sunt numeroase și în vremea noastră și Îl slăvim pe Dumnezeu pentru că, încă sunt oameni care vor să învețe de la Domnul Isus și să-l slujească în smerenie, acolo unde sunt trimiși de El.

IV. S-a smerit: S-a lăsat ajutat

„Ioana, nevasta lui Cuza, ispravnicul lui Irod, Susana, şi multe altele, care-L ajutau cu ce aveau” (Luca 8:3).

Întotdeauna în lucrarea misionară unii merg pe linia întâi cu Evanghelia și alții care rămân acasă îi susțin pe cei din câmpul de misiune. Hudson Taylor a mers în China dar în Anglia a fost întotdeauna cineva care a susținut această lucrare. Mântuitorul a acceptat să fie ajutat și ne-a lăsat un exemplu deosebit pentru noi care putem să dăm o mână de ajutor lucrării misionare în România, în Moldova de dincolo de Prut, sau în oricare alt loc unde Duhul Sfânt ne pune pe inimă. Femeile Îl ajutau pe Domnul cu ce aveau și desigur că Dumnezeu vrea ca și noi să ajutăm pe cei din campul de misiune cu ceea ce avem, nu cu ceea ce nu avem. Tot în cartea fratelui Pitt, *„Lumini Peste Veacuri”* este pomenit printre mulți alții și contele de Zinzendorf care a pus la dispoziția lui Dumnezeu palatul

și proprietatea sa, și a adunat la el pe toți cei ce erau prigoniți de biserica catolică, de papa și agenții lui. S-au strâns astfel la el creștini din toate confesiunile prigonite și Duhul Sfânt a lucrat în viața lor și i-a prelucrat și i-a modelat în chip minunat în așa fel că din oameni care la început nu se înțelegeau și se certau unii cu alții, au ajuns topiți de Duhul Sfânt în matrița dragostei Sale și astfel s-a născut mișcarea cunoscută și azi ca *„Frații Moravieni”*. Cu doi ani în urmă am întâlnit pe cineva care venea din Republica Dominicană și provenea dintre frații moravieni. Tânărul conte a dat ceea ce avea și s-a pus el însuși la dispoziția lui Dumnezeu. Era tânăr, era bogat, era în pragul unei slujbe în diplomație, în slujba regelui, dar a ales să ajute lucrarea Regelui Isus. Timp de 150 de ani frații moravieni au trimis peste 2100 de misionari în toate părțile pământului. Zinzendorf a înțeles că are cu ce să ajute lucrarea misionară și a făcut-o din plin.

Smerenia Domnului Isus cu siguranță că i-a dat un imbold și a înțeles mesajul că cei ce pot și vor să ajute lucrarea misionară, au ocazia să facă același lucru ca și femeile de altădată.

Clarificarea pe care o aduce Duhul Sfânt prin apostolul Pavel în 2 Corinteni 8:9, este de mare preț pentru sufletele noastre: *„Căci cunoaşteţi harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, s-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogăţiţi”*. Nu toți am primit chemarea să fim misionari pe câmpul de misiune și să mergem într-o țară sau alta, sau așa cum se obișnuiește să se spună „pe linia întâi”, dar cu siguranță că toți putem să ajutăm lucrarea misionară cu ceea ce avem și cu ceea ce putem pentru ca cei de acolo să poată să-și ducă slujba la bun sfârșit.

Mă rog ca Dumnezeu să ne dea dorința să avem în noi gândul care era în Hristos Isus și să ne ajute să învățăm din smerenia Fiului Său, ca să ne poată folosi așa cum El vrea și acolo unde El vrea, pentru răspândirea Evangheliei, trăind astfel o viață cu rost *pentru Gloria Numelui Lui*.

Costel Cristea

Urmare din pagina 2, „Și propolis…”

le mai putem folosi pentru a ne arăta dragostea pentru sufletele oamenilor pe care Domnul îngăduie să vină în contact cu noi și noi cu ei. Poate nu avem șapte antibiotice dar dacă avem untdelemn vom alina dureri îndreptându-i pe oameni la Medicul cel Bun, propovăduindu-le Vestea cea Bună și suntem siguri că Cel ce a avut milă de noi va avea milă și de fiecare dintre ei. Domnul așteaptă să se îndure și de ei.

Rugăciunea mea este ca Domnul să ne smulgă din zona noastra de comfort, pasivitate, indiferență sau nepăsare și să ne folosească în chip minunat, în lucrarea Lui de răspândire a Evangheliei. Ce minunat este să vrem să fim în slujba Lui, răspândind Evanghelia celor ce au nevoie de ea și desigur ce minunat este să știm că suntem împreună lucrători cu Dumnezeu.

Stuparul

Vești din câmpul Evangheliei

Mulțumesc Domnului pentru ajutorul dat în slujire. Am avut posibilitate să slujesc luna aceasta în localitățile unde păstoresc și fac misiune: Ilisești, Solca, Voroneț, Stroiești, Humoreni.

Multumec Domnului că pe data de 22 ianuarie 2017, am avut un serviciu de botez în Biserica Baptista ,,Emanuel"- Ilisești, unde am botezt 5 persoane venite din lume la mântuirea prin credință în Domnul Isus. Astfel, doi din Ilisești, doi din Stroești, și o persoana din Voronet, de altfel singura persoană pocăită din această localitate.

Sora Ana-Maria a iesit din mijlocul lumii într-un mod minunat. Noi în localitatea Voroneț am întâmpinat foarte multe piedici, amenințări cu moartea, batjocuri. Dar când Dumnezeu ne-a ascultat rugăciunea, am găsit această familie cu trei copii, care ne-a invitat acasă, și de câteva luni de zile ne adunăm ca grup de studiu biblic, cântare și rugăciune. Am început un studiu biblic despre mântuire, despre salvarea din păcat. Astfel că intr-o bună zi la o asemenea întâlnire, s. Ana-Maria mi-a mărturisit că viața ei a fost schimbată, eliberataă de patimi, și că dorește să vină la biserica din Ilisești. A venit cu soțul și copiii, a început să plângă, să se roage în biserică împreună cu fiul cel mare de 9 ani. La o altă întrunire de părtășie din casa lor, mi-a mărturisit o experiență deosebită, unică, din viata ei, primind o bucurie deosebită, parcă zbura, nu o mai stresau necazurile familiei. L-a pus pe Dumnezeu la încercare, deoarce la rugăciunea din

familie am avut subiectul din: Filipeni 4:6: *„Nu vă îngrijoraţi de nimic; ci în orice lucru, aduceţi cererile voastre la cunoştinţa lui Dumnezeu, prin rugăciuni şi cereri, cu mulţămiri.”*

În imaginile cu botezul noutestamental din Ilisești sunt predicatorii care au vestit Evanghelia: Boingeanu Daniel, Candreanu Viorel, Clipa Florentin și Greciuc Gheorghe. Botezul a fost oficiat de frații Greciuc și Clipa.

Apoi intr-o zi a fost invitata la o vecină care era foarte necăjită, pentru că nu functiona mașina de spălat rufe. Sora noastra Ana-Maria s-a rugat Domnului și a mers la vecina care a rugat-o poate ea va rezolva defecțiunea mașinii de spălat. Așa a făcut Dumnezeu ca a reușit să repare defecțiunea și mașina a pornit. Vecina s-a umplut de bucurie, a cuprins-o pe sora noastra și i-a spus: „Ana-Maria cât să-ți plătesc? Ce să-ți dau?” Sora a răspus, „Nimic”. Vecina i-a spus: „Ia te rog măcar un pahar cu vin!” La care sora noastră i-a răspuns: „Eu nu beau!” „Dar, de ce? Iei medicamente, ce este cu tine de nu mai bei?” Răspunsul dat de soră a fost: „M-am pocăit.” „Cum?” „Da, m-am hotărât să mă botez.” Vecina a rămas blocată, și sora a început o discuție cu vecina spunându-i că și ea trebuie să se pocăiască fiindcă așa e porunca lui Dumnezeu.

Ce mi-a plăcut la această soră este că tot ce i-am dat să citească (Noul Testament, tractate, broșuri, cartea fratelui Pitt, *„Marea amăgire cu formalismul religios”*) a citit. Citește rgulat Biblia, se pregătește cu copiii pentru lecția de Școală Duminicală, și este plină de bucurie. Mi-a mărturisit următoarele: „Frate păstor, în viata mea n-am trăit o asemenea bucurie, mai ales de când am primit botezul. Parcă zbor!” Slavă Domnului pentru această soră singura pocăită din localitatea Voroneț.

O altă pereche soț și soție pe care i-am botezat din Ilisești, au trecut printr-o mare încercare, pentru că un copil a lor de 15 ani a murit într-un accident grav de circulație. Noi ca biserică am fost alături de ei la necaz, și înainte de a muri băiatul, ei s-au hotărât să se pocăiască. Slavă Domnului și pentru ei.

Ceilalți doi bărbați sunt din punctul de misiune Stroești. Ei au fost cercetați

de Domnul și au marturisit în biserica din Ilisești, că vor să-L urmeze pe Domnul toată viața. Mai avem și alte persoane care sunt hotăte să-L urmeze pe Domnul. Pentru toți dăm slavă Domnului.

Îngăduiți să vă scriu și despre o încercare pe care am avut-o. Vineri 26 ianuarie 2017 am mers să fac vizite la familiile botezate, mai ales că la botez au fost alte trei familii din Stroești care doresc câte o Biblie și le-am promis. Am ajuns într-o familie unde am avut timp de părtășie, rugăciune, așa că le-am arătat din Biblie despre Calea mântuirii, și apoi ne-am despărțit. Am mers în alte familii unde eram așteptat. După rugăciunea de deschidere a timpului de părtășie, un om călăuzit de diavolul, a început să strige în curte și să răcnească, să ies afară din casă că vrea să mă omoare. La început am crezut că face o glumă dar am văzut că a luat toporul și a început să lovească în masină și în cauciucuri din care unul l-a spart. Striga mai departe să ies că mă omoară. Frații au chemat politia locală, care întârzia să vină. Omul a dat drumul la un câine ciobănesc mare și rău. Am văzut că poliția nu vine, și atunci am apelat la un frate din Ilisesti care era cu mașina și care a venit cu doi polițiști care au reușit să-l imobilizeze pe acest demonizat. După aceea noi urma să plecăm, și credeam că a închis câinele în cușcă, ce nu s-a întâmplat, și câinele a sărit la mine, dar un frate m-a apărat. Mulțumesc Domnului pentru protecție. Am trecut biruitor, cu mașina lovită și cauciucul nou spart.

Cu dragoste frățească, păstor-slujitor Ghiță Greciuc și credincioșii din cercul pastoral, care vă salutăm Osea 10:12, „Semănaţi potrivit cu neprihănirea şi veţi secera potrivit cu îndurarea. Desţeleniţi-vă un ogor nou! Este vremea să căutaţi pe Domnul, ca să vină şi să vă ploaie mîntuire."

❍ În luna decembrie 2016 au fost la sărbătoarea Nașterii Domnului 44 de copii în programul sărbătoresc de laudă Dimnului. Suntem recunoscători lui Dumnezeu pentru libertatea pe care o avem *(Alexa Liviu, Buturugeni, jud. Giurgiu)*

❍ Ne rugăm ca Domnul să aprindă dorința prietenilor care ne-au vizitat de sărbători, să vină mereu la serviciile din adunare. *(Daniel Dragnea, Filipeștii de Pădure, Prahova)*

❍ În perioada oct.-dec. 2016 am avut două înmormântări, la care au participat circa 100 de persoane. A fost har în predicarea Cuvântului și bună ocazie pentru evanghelizare. Mă simt încurajat de dvoastră în lucrare. *(Ologeanu Ion, Țigănești, Teleorman)*

❍ Mulțumesc Domnului că pot vizita în fiecare lună pe lângă membrii bisericii și familiile prietenilor bisericii. Domnul să lucreze la inima lor. *(Filip Cornel, Caracal, județul Olt)*

Notă: La momentul redactării acestui număr al revistei misiunii „România pentru Hristos," dintre colaboratorii noștri, fratele Ovidiu Rauca este plecat în România, și fratele Pavel Ploscariu e plecat în Peru în misiune printre incași. Ne rugăm ca Tatăl ceresc să-i ocrotească și să-i folosească din plin pentru înaintarea Evangheliei și lărgirea Împărăției lui Dumnezeu

❍ În anul care a trecut am văzut binecuvântarea Domnului revărsată în bisericile de la sat. Fiind păstor la 4 biserici, 3 din acestea fiind de la sat, Dumnezeu mi-a arătat să nu

disprețuiesc lucrarea Domnului în zonele rurale. Am avut botez la Sarasău. La Oncești, cea mai mică biserică din cercul pastoral, am avut chiar două botezuri. La Sat Sugatag am avut un alt botez cu o familie tânără, soț-soție, având și doi copii, plini de râvnă, în dragostea dintâi. Anul acesta mama mea a trecut la Domnul în vârstă de 56 de ani în urma unui cancer. A fost credincioasă Domnului până în ultima clipă. Rugați-vă pentru noi.

Sorin Sârbu, Sighet

❍ Dorim să-L onorăm pe Domnul prin trăirea și propovăduirea noastră. Domnul să ne ajute s-o facem de fiecare dată cu aceeași uimire sfântă a păstorilor de la Betleem și izvorâtă din dragostea noastră fierbinte pentru El. Fie ca frumusețea și măreția Persoanei Lui să ne cucerească pe deplin inimile, iar propovăduirea noastră să stârneacă în toți ascultătorii noștri uimire și adorare față de Domnul Isus, astfel încât să spună după fiecare predică, nu „ce predicator minunat!” ci toți să spună „Ce Hristos minunat!” Glorie veșnică numai Lui!

Daniel Topciu, Năvodari

❍ La 25 octombrie anul trecut a fost probabil cea mai tristă zi din anul 2016 pentru lucrarea Domnului în județul Sălaj. Andrei Pop, slujitor în biserica Domnului din Cehul Silvaniei, cu perspectiva de viitor să fie slujitor la biserica „Speranța” din Zalău, la doar 28 de ani și-a sfârșit alergarea pe pământ într-un tragic accident de mașină. A rămas în urmă o soție însărcinată și multe inimi sfâșiate de durere. Nu înțelegem de ce, dar credem în suveranitatea lui Dumnezeu… Rugați-vă pentru sănătatea mea și a soției mele… În țară se duc lupte mari pentru distrugerea familiei. Rugați-vă ca Dumnezeu să lucreze.

Beni Peter, Jibou

Cărpiniș, Oltenia. Copiii primesc pachete

Adunarea din Sarasău, Maramureș

La Poarta Sodomei

"Cei doi îngeri au ajuns la Sodoma seara; și Lot ședea la poarta Sodomei"
(Geneza 19:1)

Câteva zile în urmă am mers la Home Depot să cumpăr câte ceva pentru grădină. Ajuns în parcare mă uitam după un spațiu unde să parchez și în spațiul cel mai aproape de mine am văzut un bărbat care trăgea tare dintr-o țigare. El a intuit că eu vreau să parchez acolo și s-a mutat ca să-mi dea voie să parchez. În timpul acelei mișcări am realizat că ceva este caraghios cu acel bărbat. În timp ce corpul îi arăta incontestabil ca un bărbat capul arăta mult mai aproape ca o femeie. Cum avea aranjat părul, fața, cerceii agățați, atârnau la ambele urechi, ca într-un copac, îl făceau numai bine caraghios. Am crezut că el stă afară ca să-și termine țigara dar în minutul următor am văzut un alt bătbat, bine, prezentabil ieșind din clădire, și atunci „cunoștința noastră" s-a înveselit parcă a văzut primăvara și s-a îndreptat în grabă mare să-l întâmpine la mijlocul drumului și ambi au venit la mașină în parcare ca doi îndrăgostiți. În acel moment ceva s-a răscolit în mine și mi-am adus aminte de Lot care își „chinuia sufletul la poarta Sodomei" cum zice sfântul Petru în epistola lui (2 Petru 2:7-8). M-am întrebat atunci ce căuta Lot la poarta Sodomei? Dar această chestiune o voi trata puțin mai târziu. Cu un an sau doi în urmă, soția unei rude a mele, și-a părăsit soțul și cei patru copii ai lor, între vârsta de 20 de ani și 5 ani, și a plecat cu o altă femeie. După douzeci de ani de căsătorie, și-a lăsat acasă patru copii, pentru că a ajuns la concluzia că ea nu este femeie și deci „bărbat fiind", după mintea ei sclintită, trebuia să-și găsească o femeie să se imperecheze. Astfel, într-o bună zi și-a împachetat totul din casă, toate din bucătărie, și-a lăsat soțul și cei patru copii, și a plecat să locuiască cu o femeie care avea soț, tată, și un copil. Nu scriu asta de dragul de a scrie aici ci pentru că și asta m-a făcut să mă gândesc la Lot care-și chinuia sufletul la Poarta Sodomei. Cum să-ți fie sufletul când te gândești că o mamă își pierde și simțul matern de mamă, își părăsește copiii din dorința unei patimi murdare și pleacă să se rostogolească cu o altă femeie? Vreau să amintesc aici despre responsabilitatea guvernelor care favorizează această atitudine, dincolo de animalic, pentru a fi corect politic. Cine stabilește aceste politici și pentru ce? Nu este dorința după putere atât de luciferică încât nu mai contează

nimic altceva? După creerea acestui fundament al tezei mele de astăzi, vreau să ridic aici cel puțin trei întrebări; Cum a ajuns Lot în Sodoma? Dece era Lot la poarta Sodomei? Ce facem noi la poarta Sodomei?

Să vedem mai înâi cum a ajuns Lot în Sodoma. Când a realizat că nu mai are iarbă destulă pentru oi și boi, și s-au iscat certuri între slujitorii lui și ai unchiului său din cauza inconvenienței sociale, Avraam a zis că nu este bine să ne certăm fiindcă suntem frați. Decât să ne certăm mai bine ne despărțim și Avraam îi spune lui Lot, eu îți dau posibilitatea să alegi. Uită-te în jur și decide. Dacă tu o iei spre est, eu o iau spre vest sau invers. Astfel Lot s-a uitat spre răsărit și a văzut câmpia Iordanului verde și și-a zis în sine acolo este de oile mele și a decis să o i-a spre răsărit astfel a ajuns Lot în Sodoma. Lot nu a știut că orice decizie vine cu un set de responsabilități. Cum fac Românii când se uită peste gardul vecinilor și cred ca vecinii o duc mai bine. Dar tot la Români am auzit eu că bine este acolo unde nu sântem noi. Când eram persecutat de securitatea Română, îmi amintesc cum ședeam pe prispa casei părintești și priveam spre apus și în mine ziceam ce bine dacă ași ajunge odată în apus undeva. Odată în timpul unei anchete și perechiziții am întrebat pe securist: ”Aceasta este democrația despre care faceți atâta caz domnule M....a”? El s-a uitat ta mine cu o privire diabolică, mi-a tras o înjurătură de mahala și mi-a spus ceva foarte interesant și bun în același timp: ”Te duci tu în America și o să vezi democrație”. Am ajuns în ”Sodoma” la propriu și figurativ și am văzut că un securist a avut dreptate. Democrația care am găsit-o aici nu era ceea ce am crezut eu atunci, acolo. Iarba de peste gard nu era așa verde. Democrația era și este mai mult anarhie când fiecare individ vrea doar cei place și dacă nu are cei place atunci începe să dea foc în jur și să distrugă tot ce întâlnește în cale. Unii numesc aceasta democrație. Doar câteva săptămâni în urma s-a întâmplat asta în Berkelay, California, pentru că nu le place de alegerea lui Trump ca președinte. Am ajuns în America fiindcă am avut nevoie de libertate dar libertatea de aici a fost mai mult înșelătoare decât reală. Domnul Isus a spus căci slobozi, sau liberi vor fi numai cei care cunosc adevărul nu cei care vor ajunge în America sau în Sodoma ca urmare, cum a pățit-o Lot. Atenție când avem de ales. Nu tot ce este aparent promițător e și bun, și orice alegere vine cu consecințe și responsabilități. Gândește-te de două trei ori înainte să faci o alegere și să iei o decizie.

De ce era Lot la poarta Sodomei? Asta ne spune că Lot ajunsese pe picior mare în Sodoma. Cei care erau la poarta cetății erau implicați în Consiliul Cetății cu atribuțiuni sociale, juridice, religioase, etc. Cei care aveau litigii veneau la poarta cetății unde găseau un consiliu care să le facă dreptate. Aceasta m-a făcut pe mine să înțeleg că noi ca și creștini avem responsabilități în societatea în care trăim. Aceasta înseamnă când Biblia ne spune că binele nostru atârnă de binele cetății în care trăim. Aceasta înseamnă că noi trebuie să ne aducem aportul la viața communității în care trăim. Spun asta fiindcă atunci când îmi era „chinuit”

sufletul văzând mizeria politicii din America mă gândeam la prima reacție să nu mă mai nteresez de nimic politic și să nu mai votez pentru nimic, mai ales că în California votul meu nu a contat niciodată la nimic, California fiind un stat total democratic și întodeauna platforma democratică a câștigat. Și atunci m-am gândid din nou la Lot, și la faptul că el ședea la poarta cetății fiindcă exact cum zice Petru "era un neprihănit" care avea chemarea să fie un exemplu la poarta cetății. Chiar și atunci când nu vedem niciun rezultat, chemarea noastră este să rămânem o mărturie și să stăm drept la poarta cetății.

Ce facem noi la "poarta cetății", S-ar putea la prima aparență să nu pară important dar cred că trebuie să acceptăm aceasta ca și datorie a noastră și trebuie să nu uităm că așa cum zice apostolul Pavel, Noi suntem „ambasadori ai Cerului", și în acea calitate trebuie să reprezentăm o Împărăție care nu este a noastră ci a Cerului, a lui Dumnezeu. Poate uneori vom auzi și noi reproșuri așa cum cei din Sodoma i-au reproșat lui Lot: „Pleacă!" Și au zis: „Omul acesta a venit să locuiască aici ca un străin, și acum vrea să facă pe judecătorul. Ei bine, o să-ți facem mai rău decât lor" (Gen. 19:9). Am auzit poate și noi reproșuri, și chiar amenințări, ca fiind niște deplorabili, dacă nu ne conformăm cu platforma lor, dar să ne amintim că Lot a fost protejat de cei doi îngeri și salvat în final, iar cetățenii Sodomei au fost loviți cu orbire și Sodoma a fost nimicită de pe fața pământului. Fie ca acest deznodământ tragic să ne determine să ne întrebăm și să știm precis care este rolul nostru la poarta cetății în care trăim pentru un timp.

Scriind aceste rânduri am simțit încă odată în plus „chinul sufletului" meu la poarta „Sodomei" și marea responsabilitate pe care o am aici. De aceea am scris aceste rânduri și sper ca frații mei de credință și suferință se vor uni cu mine în acelaș duh, la aceiași chemare pe care o avem aici.

Zach Ploscaru

Distribuirea a peste 400 de cadouri la sărbătoarea Nașterii Mântuitorului 2017, în diferite școli, și aici în Biserica Baptistă din Caracal (Filip Cornel)

Ca în vremea lui Noe

"Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe se va întâmpla la fel și în zilele Fiului omului: mâncau, beau, se însurau și se măritau până în ziua când a intrat Noe în corabie; și a venit potopul și i-a prăpădit pe toți ." (Luca 17: 26-27)

Nu v-a surprins niciodată textul acesta? Domnul Isus spune cele de mai sus vorbind despre zilele din urmă, și cred că mai mult ca oricând putem să spunem că aceste zile sunt exact zilele pe care le trăim. Și cum să nu te deranjeze textul acesta când se rostește ca o învinuire, ceva ce reprezintă normalul normalului… adică ce poate fi mai normal decât să mănânci, și să bei, și să te căsătorești? Și din cauza aceasta să aștepți să vină peste tine un cataclism de magnitudinea potopului? Pare mai degrabă ridicol…

Și totuși, trebuie să existe o explicație, de ce oare aceste îndeletniciri obișnuite, normale, decente, create de Însuși Creatorul omului să devină motive de pedeapsă? Răspunsul este simplu. Ce s-a întâmplat cu omenirea înainte de potop? Exact ce s-a întâmplat cu omenirea după potop, la numai doua generații de la Noe, când nepotul lui, Nimrod, începe să construiască Turnul Babel, vrând să ajungă în cer fără ajutorul lui Dumnezeu. Oamenii vor să fie și să aibă de toate, cu excepția că vor totul fără Dumnezeu. Ciudat cum astăzi, cu atâtea informații și atâtea descoperiri arheologice care demonstrează că Biblia este adevărată, oamenii nu sunt interesați deloc de autenticitatea Bibliei, dar vor totuși un dumnezeu, vor o religie, vor ceva spiritual, și pentru asta caută și îmbrățișează dumnezei străini, nu sunt interesați deloc de adevăr. Orice merge, orice… în afară de Dumnezeu. Se reîntorc mulți la religii păgâne, uitate de mult, scormonesc în mizeria trecutului după minciuni și căi rătăcite pe care să le îmbrățișeze drept credință. Orice îi satisface dacă nu are tangență cu Dumnezeu. Orice!

Nu arătăm noi ca generația lui Noe? Nu ne merge nouă bine și nu ne ocupăm noi de propria noastră ființă, ca să-i dăm tot ce se poate, și încă și pe deasupra ceva? Uite, în Coranul atât de citit sau învățat pe de rost de musulmani, există un pasaj unde Mohamed însuși spune că nu știe unde se duce și nici unde se vor duce urmașii lui Și totuși, oamenii aleg această religie. Domnul Isus spune, „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața". El ne promite că acolo unde va fi El, vom fi și noi. Dar cât de greu ajunge un suflet să creadă și să-și dea viața Dumnezeului celui viu?

Da, suntem exact ca oamenii de pe vremea lui Noe. Mâncăm și bem, și ne simțim bine... și ignorăm vocea Adevărului care ne cheamă în barca salvării. Și prăpădul este la ușă...

Rodica Boțan